

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: M. B.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Savkem, advokátem se sídlem 28. října 851/26, 415 01 Teplice, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru kultury a památkové péče**, sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.8.2013, č.j. 376/KP/2013, JID: 106034/2013/KUUK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru kultury a památkové péče, ze dne 2.8.2013, č.j. 376/KP/2013, JID: 106034/2013/KUUK, se pro vadu **řízení ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen uhradit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **19 456,- Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru kultury a památkové péče ze dne 2.8.2013, č.j. 376/KP/2013, JID: 106034/2013/KUUK, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností ze dne 11.4.2013, č.j. MgMT-SČ 126947/PŘ/4622/2012/Per, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 105a odst. 1 písm. a) zák. č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „autorský zákon“), za něž mu byla uložena pokuta ve výši 4 000,-Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000,-Kč. Přestupku se měl dopustit tím, že nejmeně v období od 22.1.2010 do 28.4.2010 ve svém bydlišti v ulici „X“ na svém osobním

počítači s IP adresou „X“ jako uživatel internetové sítě P2P vystupující pod přezdívkou „X“ a „X“, klientem DC++ verze 0.674, CZ DC++ verze 0.4032, StrongDC++ verze 1.00, sdílel s jinými uživateli internetu obsah některých adresářů svého osobního počítače, který zahrnoval audio soubory obsahující hudební díla a mluvené slovo a video soubory obsahující filmová díla, tj. neoprávněně užil autorská díla, která jsou předmětem ochrany podle autorského zákona. Dále také porušil autorský zákon tím, že měl ve svém osobním počítači bez licence nainstalovaný komerční software (programy a hry). Současně žalobce požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žalobce v žalobě nejprve obsáhle popsal průběh předcházejícího trestního řízení vedeného proti němu Okresním soudem v Teplicích ve věci sp. zn. 23 T 216/2011, včetně jeho námitek v něm uplatněných, které bylo skončeno usnesením o postoupení věci Magistrátu města Teplice za účelem projednání stíhaného skutku jako přestupku. Žalobce rovněž zrekapituloval své námitky, které uplatnil ve svém vyjádření ze dne 26.2.2013 vůči správnímu orgánu I. stupně a které uplatnil v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalovaného pak žalobce namítl, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami uvedenými na straně 2 až 12 odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zejména s námitkou, že byly použity nezákonné důkazy a porušena zásada vyšetřovací.

Dále žalobce namítl, že v prvostupňovém rozhodnutí není ve výroku uvedeno, podle kterého ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), bylo rozhodováno a napadené rozhodnutí pak dle žalobce obsahuje pouze odkaz na ust. § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, neobsahuje však právní ustanovení, podle kterého je oprávněn o odvolání v této konkrétní věci rozhodovat právě odbor kultury a památkové péče Krajského úřadu Ústeckého kraje. Žalovaný dále konstatoval, že neshledal žádné opomenutí ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoli dle žalobce výrok neobsahuje právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, konkrétně ustanovení správního řádu.

Žalobce rovněž namítl, že žalovaný nenařídil ústní jednání k projednání odvolání, ačkoli to dle žalobce bylo k uplatnění jeho práv a ke splnění účelu řízení nezbytné, jelikož je soud v řízení o náhradě škody vázán rozhodnutím správního orgánu o spáchání přestupku.

Namítl rovněž, že správní orgán I. stupně ani žalovaný neprovedl dokazování a porušil zásadu volného hodnocení důkazů, ačkoli se žalobce i v řízení o přestupku domáhal nestranného provedení a hodnocení důkazů opatřených v přípravném řízení orgány činnými v trestním řízení, závěr o vině žalobce ze spáchání přestupku je tudíž nesprávný, protože nemá oporu v řádně zjištěném skutkovém stavu, nebyly zjišťovány skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce a v řízení byly použity nezákonné důkazy. Rozhodnutí žalovaného také není dle žalobce řádně odůvodněno, proto je nepřezkoumatelné.

Žalobce dále vznesl námitku promlčení, v jehož důsledku měla zaniknout jeho odpovědnost za přestupek v době před doručením napadeného rozhodnutí žalovaného žalobci. K vytykánému jednání dle žalobce mělo dojít dne 22.1.2010 a k zahájení úkonů trestního řízení dle jeho názoru došlo dne 24.5.2010. S ohledem na tyto skutečnosti dle jeho názoru do 5.8.2013 uplynula od spáchání přestupku doba delší než jeden rok a přestupek se tak stal dle § 20 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), neprojednatelným.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby žaloba byla zamítnuta v plném rozsahu.

Uvedl, že se s námitkami žalobce směřujícími ke zpochybnění důkazů Policie ČR vypořádal na straně 2 v bodě č. 4 napadeného rozhodnutí, kde dospěl na základě usnesení Okresního státního zástupce č.j. 2 ZT 180/2011-10 o zamítnutí stížnosti žalobce coby obviněného jako nedůvodné k závěru, že důkazy jsou zákonné. Dokazování pak bylo správním orgánem I. stupně provedeno, když v rámci ústního jednání vyslechl obviněného, který odmítl vypovídat a předložil pouze písemné vyjádření, a použil podklady ze spisů předaných soudem.

Žalovaný uvedl, že nenařídil ústní jednání, neboť to nebylo ke splnění účelu nezbytné a správní řád to umožňuje v situaci, kdy správní orgán posuzuje podklady, není třeba vyžádat žádné další a stanovisko obviněného je známé (v tomto případě z jeho písemného vyjádření a rozsáhlého odvolání). Důkazy zjištěné orgány činnými v trestním řízení a správním orgánem I. stupně dle žalovaného postačovaly a hodnotil je podle své úvahy. Objektivní stránka přestupku byla dle žalovaného dokázána, přičemž popsal princip fungování programu na sdílení (Strong DC), který se připojí na hub, kde je možné být členem teprve za nabízení a až poté je možné stahovat. Žalovaný také dodal, že shledal, že správní orgán I. stupně zjistil stav věci dostatečně a že zjišťoval i skutečnosti ve prospěch žalobce, který však při ústním jednání odmítl ústně vypovídat. Napadené rozhodnutí má podle žalovaného všechny náležitosti a v dalších podrobnostech odkázal na jeho odůvodnění.

K námitce promlčení se žalovaný vyjádřil tak, že lhůta k projednání přestupku byla ke dni 2. 8. 2013, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno, zachována, neboť k protiprávnímu jednání došlo v období od 22. 1. 2010 do 28. 4. 2010. Dne 24.5.2010 byly zahájeny úkony v trestním řízení a ty včetně soudního řízení trvaly do 5.10.2012. Dle zákona o přestupcích se doběhu lhůty k projednatelnosti přestupku nezapočítává doba, po kterou se pro týž skutek vede trestní řízení. Dle žalovaného ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí tedy byl předmětný přestupek stále projednatelný.

V následné replice žalobce podotkl, že závěr žalovaného o zákonnosti důkazů, k němuž dospěl na základě zamítnutí stížnosti žalobce proti usnesení o zahájení trestního stíhání, je chybný a nemá oporu v platné právní úpravě. Žalobce zdůraznil výsledek soudního řízení, v němž bylo provedeno dokazování, načež žalobce nebyl odsouzen, neboť nebylo před soudem prokázáno, že by se dopustil jednání, kterému bylo kladeno za vinu, což žalovaný podle něj pominul. Žalovaný rovněž neuvedl, kterým konkrétním důkazem bylo tvrzené sdílení žalobci prokázáno, a ani v napadeném rozhodnutí žalovaný neuvedl, kterými důkazy měla být dokázána jeho vina. I nadále pak trval na tom, že dokazování nebylo v řízení o přestupku provedeno a že měl žalovaný nařídít ústní jednání, když správní orgán I. stupně zatížil řízení tak závažnými vadami. Ohledně námitky promlčení žalobce dodal, že žalovaný při posouzení běhu promlčecí lhůty nezohlednil dobu, která uplynula do zahájení úkonů trestního stíhání.

Při jednání soudu právní zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení v souladu s replikou. Zdůraznil, že pro posouzení projednatelnosti přestupku je zásadní skutečností určení doby, kdy došlo ke spáchání přestupku. V daném správním řízení nebyla tato doba dle jeho názoru určena zákonným způsobem. Trvání přestupku bylo v předmětné věci zjišťováno na základě nezákonného postupu dle § 88a zák.

č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „trestní řád“), který byl následně ústavním soudem zrušen.

Pověřený pracovník žalovaného plně odkázal na písemné vyjádření k žalobě. Zdůraznil, že doba, po kterou trvalo páčání předmětného přestupku, je jednoznačným způsobem ve správních rozhodnutích vymezena. Zdůraznil, že správní orgány při tom vycházely z obsahu trestního spisu, o jehož zákonnosti neměly žádné pochybnosti.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Primárně se soud zabýval námitkou, že předmětný přestupek je v důsledku uplynutí lhůty stanovené v § 20 odst. 1 přestupkového zákona již neprojednatelný.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že jednání, které je žalobci kladeno za vinu se měl žalobce dopustit v době od 22.1.2010 do 28.4.2010. Úkony trestního řízení byly zahájeny dne 24.5.2010. Usnesení Okresního soudu v Teplicích ze dne 5.10.2012, č.j. 23 T 216/2011-295, kterým byla věc postoupena správnímu orgánu prvního stupně, neboť bylo soudem shledáno, že ve věci nejde o trestný čin, avšak předmětný skutek by mohl být posouzen jako přestupek, nabylo právní moci dne 5.10.2012. Žalobou napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 9.8.2013.

Dle § 20 odst. 1 přestupkového zákona přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie. Dle odst. 2 téhož ustanovení se do běhu lhůty podle odst. 1 nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu.

Žalobci bylo kladeno za vinu, že nejméně v období do 22.1.2010 do 28.4.2010 sdílel neoprávněně s jinými uživateli internetu autorská díla a měl na svém počítači nainstalován komerční software bez příslušné licence. Z podstaty předmětného jednání se jedná o deliktní jednání trvající, neboť podstatným rysem tohoto jednání bylo, že byl udržován protiprávní stav po celou výše vymezenou dobu. Trvající přestupek se posuzuje jako jediné jednání. Trvající přestupek je dokonán okamžikem, kdy dojde k ukončení udržování trvajícího protiprávního stavu. V daném případě bylo tedy jednání kladené žalobci za vinu ukončeno dne 28.4.2010. Tento okamžik je tedy nutné v daném případě považovat za počátek běhu lhůty pro projednání přestupku.

Trestním řízením se dle § 12 trestního řádu rozumí řízení dle trestního řádu. V daném případě bylo trestní řízení zahájeno dne 24.5.2010, kdy byly zahájeny úkony trestního řízení. Trestní řízení v předmětné věci bylo vedeno až do dne 5.10.2012, kdy došlo k postoupení věci prvostupňovému správnímu orgánu k přestupkovému řízení.

Lhůta, od které se odvozuje projednatelnost přestupku, tedy v daném případě běžela od 29.4.2010 do 24.5.2010, tedy od ukončení protiprávního stavu do zahájení trestního řízení, a dále pak od 6.10.2012, tedy od ukončení trestního řízení. Žalobou napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 9.8.2013. Před zahájením trestního řízení tedy ze lhůty uplynulo 26 dní a po ukončení trestního řízení do právní moci žalobou napadeného rozhodnutí uplynulo z uvedené lhůty 307 dnů. Celkově z roční lhůty, ve které lze přestupek projednat uplynulo až do nabytí právní moci žalobou napadeného rozhodnutí při zohlednění ustanovení § 20 odst. 2 zákona o přestupcích 333 dnů.

Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že předmětný přestupek byl správními orgány projednán ve lhůtě stanovené § 20 odst. 1 a odst. 2 zákona o přestupcích.

Tuto námitku žalobce tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

Dále se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k tvrzení žalobce, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, že důkazy použité k prokázání jeho viny jsou nezákonné.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí obsahuje velice obsáhlou, podrobnou a sofistikovanou argumentaci, na základě které žalobce namítal, že důkazy použité k prokázání jeho viny v předmětném případě byly opatřeny v rozporu se zákonem. Zejména poukázal na skutečnost, že žalobce byl ztotožněn s IP adresou na základě příkazu ke zjištění údajů o telekomunikačním provozu vydaném dle § 88a odst. 1 trestního řádu. Toto ustanovení bylo následně nálezem Ústavního soudu ze dne 20.12.2011, sp. zn. P. ÚS 24/11, zrušeno uplynutím dne 30.9.2012. Dále poukazoval žalobce na skutečnost, že sám vydal policii svůj počítač, pod pohrůžkou svého zadržení. Tento postup policie byl tak dle jeho názoru v rozporu se zásadou zákazu sebeobviňování, neboť je nepřipustné, aby orgány činné v trestním řízení po někom požadovaly pod jakoukoli trestní sankcí předložení důkazu, jehož může být použito proti němu samému k usvědčení ze spáchání trestného činu. Rovněž poukázal na skutečnost, že údajně dobrovolné zpřístupnění obydlí žalobce je v rozporu se skutečností, že vlastníkem bytu nebyl žalobce ale jeho matka, pročez k domovní prohlídce byl nezbytný příkaz soudce. V důsledku výše uvedeného pak dle žalobce nemohl být zákonně opatřeným důkazem v předmětné věci ani znalecký posudek vypracovaný na základě posouzení obsahu zajištěného počítače. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že na straně 6 prvostupňového rozhodnutí byl uveden i údajný obsah úředního záznamu ze dne 25.5.2011. Žalobce trval ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí na tom, že úřední záznam nemůže být v řízení o přestupku důkazem.

Žalovaný na uvedené námitky v žalobou napadeném rozhodnutí reagoval tím, že uvedl, že prověřil soudní (trestní – pozn. soudu) spis s tím, že tento spis neobsahuje žádné tvrzení orgánů činných v trestním řízení o tom, že důkazy byly neoprávněně získány policií. Poukázal na usnesení Okresního státního zastupitelství č.j. 2 ZT 180/2011-10, o zamítnutí stížnosti žalobce. V tomto usnesení mělo být uvedeno, že úkony prováděné před zahájením trestního stíhání byly v souladu s požadavky trestního řádu. Pak žalovaný s odkazem na usnesení Okresního soudu v Teplicích ze dne 5.10.2012, kterým byla věc postoupena prvostupňovému orgánu, uvedl, že z uvedeného usnesení ani jeho odůvodnění nikterak nevyplývá, že by důvodem předání případu bylo neoprávněné získání důkazů Policií ČR. Na základě těchto skutečností shledal žalovaný námitky žalobce týkající se nepřipustnosti důkazů za nedůvodné.

Z výše uvedeného zcela jednoznačně vyplývá, že žalovaný zcela rezignoval na posouzení zákonnosti pořízení důkazů, kterými měla být prokazována vina žalobce. Omezil se pouze na zjištění, že z obsahu původního trestního spisu nevyplývá, že by bylo autoritativně konstatováno orgány činnými v trestním řízení či soudem, že by předmětné důkazy byly získány v rozporu správními předpisy. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že přestupkové řízení, ke kterému byla věc postoupena soudem, je svébytné řízení a správní orgány se musí samostatně vypořádávat s námitkami vznesenými osobou obviněnou ze spáchání přestupku. Je třeba rovněž zdůraznit, že soud v otázce předmětného jednání nerozhodoval věcně, pouze dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že žalobce spáchal trestný čin, který mu byl obžalobou kladen za vinu s tím, že není vyloučeno, že by se mohlo jednat o přestupek. Obzvláště za této situace, kdy jak uvádí i sám žalovaný předmětné usnesení soudu, kterým byla věc postoupena prvostupňovému orgánu, neobsahovalo hodnocení otázky zákonnosti pořízení důkazů, které měly prokazovat žalobcovu vinu, bylo nutno ze strany správních orgánů přistoupit odpovědně k posouzení této otázky, obzvláště pak za situace, kdy tuto námitku žalobce vznesl i v rámci odvolacího řízení. Žalobou napadené rozhodnutí však hodnocení otázky zákonnosti pořízení důkazů vůbec neobsahovalo. V tomto směru tedy shledal soud žalobou napadené rozhodnutí zcela nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. V této skutečnosti shledal soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

S výše uvedenou námitkou úzce souvisí i námitky žalobce, že nebylo v předmětném řízení řádně provedeno dokazování. Žalobce ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí mimo jiné namítal, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí není uvedeno, ze kterých konkrétních důkazů vyvozuje správní orgán, které právní závěry o vině žalobce. K této námitce se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevyjádřil již vůbec. V tomto směru je žalobou napadené rozhodnutí zcela nepřezkoumatelné a tato nepřezkoumatelnost je na překážku věcnému posouzení dané otázky ze strany soudu v rámci správního soudnictví. I v této skutečnosti shledal soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem proto soudu nezbylo nic jiného než předmětnou žalobu vyhodnotit jako důvodnou. Soud tudíž napadené rozhodnutí žalovaného pro zjištěnou vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a zároveň v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je dle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu výše uvedeným.

Pro úplnost soud poznamenává, že námitku žalobce, že v rámci odvolacího řízení nebylo provedeno ústní jednání, nepovažuje za důvodnou, neboť v předmětné věci nebylo za situace, kdy v rámci odvolacího řízení neprobíhalo žádné nové dokazování, ani nebyly důkazy ze stran správního orgánu hodnoceny odlišně oproti prvostupňovému rozhodnutí, nutno takové ústní řízení nařizovat a bylo možno rozhodnout ve věci bez nařízení ústního jednání.

Ve vztahu k dalším námitkám žalobce soud uvádí, že s ohledem na výše konstatovanou nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí považuje jejich hodnocení za předčasné a v rozporu se zásadou subsidiarity soudního přezkumu.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 19 456,-

Kč, která se skládá z částky 3 000,-Kč za zaplacený soudní poplatek, z částky 12 400,-Kč za čtyři úkony právní služby právního zástupce žalobce JUDr. Jaroslava Savka po 3 100,-Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby – § 11 odst. 1 písm. d), sepis repliky – § 11 odst. 1 písm. d), účast na jednání soudu – § 11 odst. 1 písm. g)], a dále z částky 1 200,-Kč za čtyři s tím související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky a z částky 2 856,- Kč představující DPH z výše uvedených částek vyjma zaplaceného soudního poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 26. června 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:

Gabriela Zlatová